

ŽUPNIJSKI KRIŽEV POT

VELIKI SLATNIK – POTOV VRH

17.3.2013

UVOD (Mari Lokar)

Trpljenje, bolečina, stiska, osamljenost, samota - kdo ne pozna teh občutkov?

Pa vendar je o trpljenju težko spregovoriti, še težje pa ga je sprejeti. Kaj vse bi dali, da bi odpravili bolečino, pa vendar je tudi ta v božjem načrt! Z novodobnim življenjem jo želimo odpraviti, pa jo samo spreminjamo v modernejšo obliko.

Narediti moramo vse, kar lahko, da odpravljamo in lajšamo trpljenje. A vendar je križ z vsem, kar ta simbolizira, močno zapisan v življenje vsakega človeka. Vsak nosi svoj križ!

Včasih res težko razumemo težo našega križa. Kako naj s svojim načinom razmišljanja sprejmemo na eni strani toliko obilja in na drugi pomanjkanje osnovnih življenjskih dobrin! Kako, Gospod, naj s svojo omejenostjo razumemo to življenje, ki s tehnološkimi izumi nudi toliko pripomočkov, mi pa imamo vedno manj časa drug za drugega! Vsak dan v smeteh konča mnogo hrane, lakote pa ne znamo odpraviti! Veliko starih in onemoglih ljudi hrepeni po svoji zadnji uri, mi pa jim z medicinskimi izumi podaljšujemo trpljenje, a umirajo otroci, ki še niso polno zaživel življenja?

Kako naj sprejmemo križ, Gospod? Kako, to vedo povedati tisti, ki dandanes potujejo na Golgoto, tisti, ki še nikoli niso bili siti, tisti, ki leta preležijo v samotni sobici brez sonca, tisti, ki vsak dan prosijo še za en dan življenja... In ob njih lahko čutiš, kako Božja luč Novega življenja posveti skozi križ. V trpljenju se srečamo z Bogom, v trpljenju se darujemo Bogu.

Naj nas ne prepričajo novice o idealnosti in popolnosti življenja, ki nam ga ponuja svet, saj pogosto čutimo, da se popolnost od nas odmika. Pozabili smo na nekatere vrednote, težko branimo svoja prepričanja. Brez premisleka sprejemamo, kar nam je ponujeno in padamo pod križem, pa se tega niti ne zavedamo! Pa saj nas poznaš, dragi križani Gospod! Spopadamo se s križem izobilja in pomanjkanja, s križem napredka in uničevanja hkrati...

Pomagaj nam Gospod, da bomo znali nositi vsak svoj križ! Pomagaj tudi, da nihče ne bo sam potoval skozi trpljenje doma, v šoli, na delovnem mestu, v vasi – saj smo vendar vsi skupaj ena velika družina, ki si deli veselje in žalost. Daj nam pogum, da bomo znali braniti prave vrednote v družini in družbi in bo tako teža križa lažja!

Tudi današnje razmišljanje ob vsaki postaji križevega pota naj nam pomaga graditi lepše odnose med nami!

1. postaja: PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT (družina Vrbinc)

Jezus se je znašel pred Pilatom, ki je globoko v sebi vedel, da pred njim stoji nedolžen človek. Iskal je način, da bi ga osvobodil, vendar se je pred kričanjem množice zbal za svoj položaj, ugled in oblast. Še pred tednom dni so ga ljudje ob prihodu v Jeruzalem pozdravljali kot kralja, danes pa zahtevajo njegovo smrt. Želeli so si novega vodjo, vendar jim je bil poslan kot odrešenik njihovih življenj.

Z besedami obsojam drugačne od sebe, pripravljen sem narediti vse, da bi se zaščitil pred njihovo drugačnostjo. Prednost dajem uspehu pred resnico, lastnemu ugledu pred pravičnostjo, ugodju pred tistim, kar je prav. Globoko v sebi vem, da tisti, ki ga obsojam, trpi in bolečino opazim v njegovem pogledu. Gospod, prosim te, da bi zmozel toliko sočutja, da bi bil prizanesljiv do svojih bližnjih.

Na duhovnih vajah je bila pred nami na mizi vse dni postavljena svetilka. Vsak pogovor je bila pred nami in nam je dajala svetlobo. Občudovali smo njeno popolnost in lepoto. Neko popoldne smo si svetilko podajali drug drugemu. Ko je prišla do mene, sem šele tedaj opazila, da je sestavljena iz črepinj. Nežno sem jo prenesla naprej in se čudila, da je tudi v takšni nepopolnosti mogoča tako velika lepota.

Jezus, tudi ti začenjaš pot, ki je razlomljena, polna trnja in ostrih kamnov. Na koncu tvojega križevega pota si nam dal nekaj najlepšega in vsemogočnega – za nas si vstal od mrtvih. Prosim te, da bi tudi jaz iz črepinj svojega življenja sestavila luč zase in za druge.

Deček je prišel iz šole in mamici žalosten povedal: »Sošolci so mi rekli, da kradem. Ali mi ti verjameš, da nisem kradel?« Mamica ga previdno vpraša: »Kako si se počutil, ko so te po krivici obtožili?«

Jezus, tudi jaz včasih po krivici obsodim. Pomagaj mi, da drugih ne bom obsojala.

Pogosto pred drugimi obsojam tiste, ki jih ni zraven. Ne potrudim se jih razumeti, ker so drugačni od mene, govorijo drug jezik in tudi tebe, Jezus, ne poznajo. Pomagaj mi, da bi bila usmiljena do drugih.

2. postaja: JEZUSU NALOŽIJO KRIŽ (družina Muhič)

Tih in vdan v Očetovo voljo, si si naložil težko breme na svoja ramena. Dvoje grobo obtesanih brun se je zarezalo v tvoje meso. Ko bi bilo le to! Ti pa se še predobro zavedaš, kaj je pravo breme, ki ga nosiš. Greh, greh, sami grehi, grehi vsega sveta pritiskajo nate in te težijo k tlom. Da, tudi naši grehi, tudi moji grehi, tudi tisti greh, ki sem ga storila včeraj, tudi ta, ki sem ga storila danes. Kdaj ti bo svet nehal nalagati tako težka bremena, kdaj bo svet nehal grešiti? Koliko trpljenja bo še potrebno za to?

Ali nam boš še lahko odpustil, Gospod?

(vir: Roman Starc, Križev pot, 2. postaja, str. 7)

Jezusa, ki so ga obsodili, ker se je delal za kralja, zasmehujejo, toda prav v zasmehovanju pride na dan kruta resnica. Kolikokrat so znamenja oblasti, ki jih nosijo mogočniki tega sveta, žalitev resnice, pravičnosti in človekovega dostojanstva? Kolikokrat so njihove slovesnosti in velike besede zgolj bobneče laži, posmeh nalogi, ki bi jo morali po službeni dolžnosti opravljati in ki je v tem, da so v službi skupnega dobrega. Zasmehovani Jezus, ki ima na glavi krono trpljenja, je prav zaradi tega resničen kralj. Njegovo žezlo je pravičnost (Ps 45,7). Na tem svetu je trpljenje cena za pravičnost. Kristus, pravi kralj, ne vlada z nasiljem, ampak z ljubeznijo, ki za nas in z nami trpi. On nosi križ, tudi naš križ, težo tega, da smo ljudje, težo sveta. On tako hodi pred nami in nam kaže, kako naj najdemo pot, ki vodi v resnično življenje.

(vir: Joseph Ratzinger, Križev pot, 2. postaja, str. 16)

3. postaja: JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM (družina Drenik)

Padem in čutim vso trdoto tal - da, takrat se zagotovo ustavim in počasi ozrem okoli sebe. Vsi pa hitijo mimo, kot da se ni zgodilo nič. Prav zato je bolečina padca še večja. V svoji nemoči in obupu že sklanjam glavo in jočem od muke, tarnam in se jezim, zakaj ravno jaz. Počasi pa le utihnem in tako zmorem slišati nežen glas, ki pravi - daj mi roko. Dvignem glavo in zagledam tvoje izmučeno obličje, ki jasno govori - že na začetku poti na Golgoto si padel, vendar zaradi ljubezni do mene, do tebe, do nas, nisi obležal, ampak si vztrajal do konca. In prav zato zmorem tudi jaz vstati in nadaljevati pot. Toda po vsakem padcu malo bolj proti svetlobi, saj takrat, ko ležim na tleh, imam čas, da ponovno naravnam svoj kompas na pravo smer - na smer, ki vodi v življenje.

Kaj za nas pomeni pasti? Droge, slaba družba, preklinjanje... To že, a padam vsak dan. Padam pod težo svojega križa s tem, ko se odločim za slabo, s tem, ko se za trenutek oddaljim od tebe, Gospod. Takrat čutim, da nisem na trdnih tleh. Nekje v zraku sem - občutek nelagodja, slaba vest. To so moji padci. Greh - vsak greh je padec globlje. Iščem rešitev in vedno jo najdem v Tebi. Zato sem se zmožna vstati in iti pot življenja dalje... Čeprav vem, da to ni bil moj zadnji padec.

4. postaja: JZUS SREČA SVOJO MATER (družina Struna)

Breme križa je težko. Ljudje se zgražajo nad teboj in te zaničujejo. Utrujen, opljuvan in prebičan se boriš z mučno potjo, katere konec poznaš – smrt na križu. V vsej agoniji in bridkosti zagledaš materin obraz. Zagotovo je bil to trenutek tolažbe in topline. Začutil si njeno materinsko ljubezen in sočutje in videl si dobro v množici vsega hudega. Težko ti je bilo, ko si videl, kako tvoje bolečine postajajo tudi njene, vendar ti je to srečanje vlilo poguma v srce. Z novimi močmi si se podal na pot trpljenja.

Težko si predstavljamo, kako je srce matere Marije jokalo od bolečin. Kako je sprejemala bolečino svojega Sina, ki ga je nekoč sprejela z besedami »Zgodi se«. Tegá ni pričakovala. Kljub temu je sprejela Jezusovo pot trpljenja, ga spremljala in mu ves čas stala ob strani. Bila je skrušena od bolečin, vendar ni omahnila v veri v Sina in v zvestobi do Boga Očeta.

Ali znamo tudi mi, kakor mati Marija, stati ljudem ob strani na njihovi poti trpljenja? Stati ob strani možu ali ženi v boleznih in osebni krizi. Stati ob strani otroku, ki se bori z učnimi težavami, s težavami alkohola in drog. Stati ob strani prijateljem in znancem, ki trpijo zaradi nesreče, nasilja ali bolezni.

Bog, pomagaj nam, da bomo tudi mi, kot mati Marija, znali in zmogli s svojo držo vlivati poguma in upanja ljudem, ki so v stiski in trpljenju! Pomagaj nam, da bomo tudi mi, kot mati Marija, znali sprejeti božjo voljo in jo izpolnjevati, tudi če je težka in boleča!

5. postaja: SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ (družina Miklič)

Na poti trpljenja in premagovanja teže križa na poti na Golgoto je Jezusu prišel pomagat nositi težko breme Simon iz Cirene. Po nekaterih virih naj bi ga k temu prisilili, meni pa je bližja, morda netočna misel, da mu je pomoč ponudil prostovoljno. Jezus je pomoč sprejel hvaležno in morda celo z začudenjem, saj se je v množici silne negativne nastrojenosti do Mesija le našel nekdo, ki se je bil pripravljen izpostaviti s ponujeno pomočjo.

Kako pomagati komu, ki mu vsi nasprotujejo, ga zaničujejo, ki ga kar po dolgem in počez obsojajo? Se poskušam kot človek, še posebno kot kristjan, izpostaviti pred vsemi, se zavestno upreti sili toka razmišljanja horde, razjarjene množice in zastaviti besedo resnice, se postaviti za zaničevanega, čeprav to lahko škodi mojemu dobremu imenu, izgubi položaja, privilegijev? Sem se sposoben zavestno odločiti ne glede na posledice za pričevanje resnice ali pa raje skrbno premislim in pretehtam, kaj tvegam? Kako se odzovem na prošnjo za pomoč? Imam že pripravljen standarden odgovor, ki se glasi »nimam časa«, ali pa se zavedam, da kdor hitro da, dvakrat da?

Zmorem zaprositi za pomoč ali pa raje ponosno vztrajam do bridkega konca, saj mi moj ponos ne dovoli takšnega ponižanja? Saj se mi bodo vsi smejali! Ali pa bodo o meni privoščljivo in slabo govorili! Si upam priznati poraz, bolečino ali pa to raje skrivam in kažem le po fasado propadlega poslopja?

Kdo je naš najbližji? Ta, ki nam pomaga nositi križ našega vsakdana. Velikokrat sem se znašla v situaciji, ko sem mislila, da zmorem veliko stvari postoriti sama in nisem prosila za pomoč, čeprav bi jo zelo potrebovala. Saj bo šlo, sem si govorila. Ko sem počasi skušala odložiti del bremena na sozakonca, otroke, sem spoznala, da je potrebno prositi za pomoč, saj si na ta način dajemo možnost, da darujemo sebe v izkazovanju ljubezni, ko pomagamo drug drugemu. Ko sem lansko leto zbolela, sem doživljala velike preizkušnje. Bolečina in trpljenje sta se stopnjevala. Dostikrat sem pomislila na Jezusovo trpljenje na križevem potu in lajšanje bremena s pomočjo Simona iz Cirene. Tudi sama sem končno zbrala toliko moči, da sem prosila za pomoč svoje bližnje, predvsem pa prijatelje in znance. Ko sem lahko spregovorila o svojih občutkih negotovosti in bolečinah, mi je postajalo lažje. Že misel, da je bilo kar nekaj prijateljev in mojih najbližjih povezanih z mano v molitvi, me je opogumljala, dala novih moči, predvsem pa vlivala veliko upanja za ozdravljenje.

Dobri Bog, pomagaj mi, da se bom znal ponižati in sprejeti pomoč, če jo bom potreboval. Naj bom hvaležen za vsako ponujeno mi pomoč.

Jezus, spodbujaj me v prepoznavanju pomoči potrebnih in v razumevanju, da odgovor na prošnjo za pomoč ne more biti puhlica »nimam časa«.

Gospod, prosim te da bi spoznal prijateljevo stisko in mu priskočil na pomoč.

6. postaja: VERONIKA PODA JEZUSU POTNI PRT (družina Hrastar)

Jezusov obraz je ves poten in krvav. Kri mu izpod trnjeve krone teče po obrazu. Veronika se ne boji vojakov. Prerine se do Jezusa in mu s svojim prtom obriše obraz. Jezus ji v prtu pusti vtisnjen svoj obraz.

Razmišljali smo, v čem jo lahko posnemamo:

- Bližnjemu, ki se znajde v težavah, lahko pomagaš in si deležen pomoči, ko si sam v težavah.
- Obiskat greš nekoga, ki te nestrpno čaka in si deležen obiska osebe, ko si sam.

Vsekakor se lahko najdemo v obeh vlogah, še posebej pa nam je všeč, kadar se najdemo v vlogi Veronike.

Jezus, ti si večni sodnik pri vesoljni sodbi. Ti nas boš ocenjeval tudi po tem, kakšni smo bili do naših najbližjih. Če bomo dobri in usmiljeni, bomo zaslišali tvoj osrečujoči glas: »Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

Pomagaj nam, da bo v vseh družinah zavladovala medsebojna ljubezen, družinska sreča in medsebojna pomoč.

Dobri Jezus, kadar sem osamljen in okrog mene ni nikogar od prijateljev ter storim napako, ki je ne morem kar tako popraviti, vedi, da iščem tisto roko, ki bi meni podala prt, da se očistim in na novo zaživim svojo pot.

7. postaja: JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM (družina Judež)

Spet je Jezus sam, Simon iz Cirene, mati Marija in Veronika so že daleč zadaj, pot je pretežka in samota ubija. Zdaj se drugič zgrudi pod križem. Leži na tleh in pritiska ga neusmiljeno priganjanje vojakov, hudobno govorjenje množic, boli ga posmeh in divjanje ljudi, ki se za njegovo trpljenje ne zmenijo. S svojimi duhovnimi močmi vidi vse grehe vseh ljudi in vseh časov. Posebno tistih, ki bodo tudi po njegovem trpljenju in smrti na križu Boga še vedno žalili. Tistih, ki ne bodo o tem trpljenju hoteli niti slišati. Tistih, ki bodo hoteli celo dokazati, da se to ni nikoli zgodilo. Pa tudi tistih, ki bodo lahko sprejeli vest o odrešenju in jo prihranili za vsak primer, živeli pa kot pogani. Najraje bi kar obležal, vendar v strašnem boju Jezus napne vse moči, vstane in gre naprej.

Okoli Jezusa je bila sama grobost. Vsi so z njim grdo ravnali.

Ali si tudi ti kdaj grob in se grdo obnašaš do drugih? Ali kdaj žališ, zmerjaš, tepeš, brcaš in se spraviš celo na manjše in bolj šibke od sebe?

Prosimo, da ne bi svojemu zakoncu ali svojemu otroku nikdar rekli: „Nikoli se ne boš spremenil!“ S tem lahko ljubljeno bitje ubijemo. Vedno se spomni, da se po padcu vedno znova lahko dvignemo.

Če si razčistil sam s seboj, potem se dobro zavedaš, da je drugega, ki pade, zelo lahko potlačiti. Če zase vedno najdeš kakšen dober izgovor, da si odpustiš, jih poskusi najti tudi za druge. Tako boš gradil raj okoli sebe.

Mnogokrat obupujem. Življenje najstnika včasih ni tako preprosto. Vsi pravijo, da so to najlepša leta. Mogoče bom nekoč to rekla tudi sama, zdaj pa vidim in gledam na ta čas vse drugače kot na najlepša leta. Včasih se nakopiči toliko stvari, da enostavno ne zmorem več. Kljub veliko učenja dobim slabo oceno. Pa naslednji teden prav tako. Razočaram nekoga, spet drugič drugega, kljub temu da se trudim in dam vse od sebe. Nekomu zaupam, pa me kot že tolikokrat prej spet pusti na cedilu. Zrušim se prvič, zrušim se drugič. Najhuje pa je, da se s tem ne zrušim sama, temveč razočaram tudi ljudi okoli sebe, ki so mogoče zame imeli večja pričakovanja. Pomagaj mi, moj Jezus. Vlij mi moči, da bom zmogla pogumno nadaljevati pot življenja, ki si mi ga podaril in želiš, da iz njega naredim nekaj lepega.

Ja, res je težko. Zgrešim prvi gol, podam nenatančno, zgrešim drugi gol, ves sem že jezen in na tleh. Daj mi moči, Gospod, da se bom po vsakem zgrešenem голу, po vsakem padcu zmožen pobrati tako kot si se ti. Bodi mi za zgled.

8. postaja: JEZUS TOLAŽI JERUZALEMSKE ŽENE (družina Košmerl)

Ko je Marija slišala govoriti Jezusa jeruzalemskim ženam: »Ne jokajte nad menoj, temveč nad seboj in nad svojimi otroki«, tedaj se ji je narod, iz katerega je izšla, zasmilil v dno srca. Silno je trpela zaradi težke usode, ki je imela priti nad njen narod kot kazen za nevero in trdovratnost, s katero je zavrgel svojega Odrešenika. Brez dvoma je iz Jezusovega in njenega Srca šla goreča prošnja k nebeškemu Očetu: »Oče, odpusti in prizanesi!«

Tako smo tudi mi s svojimi grehi žalili Gospoda. Žalil ga je naš narod in ga še brez prestanka žali. Prosimo Marijo za naš narod. S svojimi molitvami se zatekajmo k njenemu materinskemu Srcu in njenemu zmagoslavnemu Sinu in ga prosimo, naj ne dopusti, da bi bilo v našem narodu uničeno njegovo božje kraljestvo in sama prihodnost naroda!

Tudi meni osebno se večkrat zgodi, da bi v trenutku, ko bi sam najbolj potreboval tolažbo, potreboval nekoga, da me posluša, razume in podpira, se name obrne nekdo s svojimi lastnimi potrebami, ki pričakuje, da bo slišan, sprejet in razumljen. Odpovedati se moram svojim potrebam, iti preko sebe in biti za drugega – za tistega, ki je prišel k meni, po tolažbo, po nasvet, ki želi morda biti zgolj slišan. Gospod, daj mi vedno moči, da bom zmogel iti preko sebe, da bom to počel pristno in brez hinavščine, v ljubezni do sočloveka in v popolni predanosti tebi!

9. postaja: JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM (družina Kalčič)

Jezus se znova, že tretjič zgrudi pod križem. Kakšna bolečina, kakšno neizmerno trpljenje in kakšna neizmerna volja, da se znova pobere in znova vstane. Življenje, ki ga živimo, je mozaik radosti, ljubezni, pa tudi bolečine, trpljenja, padcev, porazov in neuspehov. Ni narobe, če pademo, če delamo napake in če se lomimo pod težo življenjskih bremen. Življenje nikomur izmed nas ne prizanaša. Nihče izmed nas ni imun na rane, ki jih povzroča življenje. Te bolijo, toda ne glede na to je živeti neizmerno lepo. Ni najhuje, če padeš, če doživljaš poraze in če si ranjen. Pomembno je, da vstaneš. Pomembno je, da se tako kot Jezus ne zrušiš pod težo življenjskih bremen in preizkušenj, da se spopadeš z življenjem in da se boriš zase, za sočloveka, ob tem pa ne pozabiš na Jezusa, na njegovo moč ljubezni, njegov boj za svet, za ljudi in za njihova življenja.

Zato človek vstani, ne zlomi se, čeprav padeš. Hodi dalje in vztrajaj. Bori se. Ne obupaj, čeprav boš šibek, izgubljen in razočaran. Pojdi naprej za Jezusa in z njim, nasloni se nanj, kajti skupaj z njim zmoreš vse. Le tako bodo tvoje, moje in naša življenja zasijala v vsej svoji lepoti.

10. postaja: JEZUSA SLEČEJO (družina Hočevar)

Neskončno potrpežljivi Jezus, vojaki so strgali s tebe oblačila in te predali mučnemu zasramovanju. S tem si vzel nase tudi vse tegobe prizadetih in razbitih družin. Občutil si brezmejno zapuščenost otrok brez staršev in tistih sirot, katerih starši živijo brez medsebojnega spoštovanja in ljubezni do lastnih otrok. Zaznaval si bolečo osamelost vdov in vdovcev, ter starih in bolnih ljudi, ki se čutijo od vseh zapuščeni. Naše bolečine in grehe si vzel nase, da bi vsem pridobil milost za nov začetek.

Zgodilo se je nedavno tega. Vsako jutro sem bila deležna prijaznega pozdrava moža, hčerk, tašče, svakinje in svaka. Mož me je vsakič objel, ko je šel v službo, hčerkama sem zaželela dober dan v šoli in ju blagoslovila, sama pa sem ostajala doma. Vendar je bilo takih srečnih dni vse manj v naši bližini, v hiši, kjer smo stanovali, zato sem se v molitvi izročala Bogu, da bi si kmalu uredili svoj dom. Kot strela z jasnega pride dan, ko za nas ni bilo več prostora v hiši pri najinih starših.

Kako boli, ko namesto roke staršev, brata, dobiš molk in ledeni prezir. Boli in boli. Ti si tako mirno prenašal vsa ponižanja, nas pa že najmanjša vržejo iz tira, pobesnimo in smo užaljeni. Kako boli, kadar nočejo razumeti našega namena in nam podtikajo slabe nagibe. Kako boli, ko nas obrekujejo in jemljejo dobro ime. Kako boli, ko nas tisti, ki so nam blizu in bi morali poznati naše hotenje, napačno razumejo.

Tako neizmerno sramoto si trpel za nas. Jezus po tem trpljenju nas okrepi v takih trenutkih. Bog pozna resnico, na to se lahko zanesemo. Vodi naj nas zavest, da on varuje našo čast in nas bo opravičil ob pravem času. Jezus, ne daj, da nam zmanjka potrpljenja, ne daj, da bi enako vračali z enakim, ne daj, da bi grajali, sodili ali sumili tistega, ki je ranil našo čast. Pomagaj nam, da ostanemo pravični, mirni in da zaupamo vate.

Danes stojimo z dvignjeno glavo, z mirom v srcu, ni nas strah in sram pogledati nikomur v oči, kajti zavedemo se, da si ti Jezus naš Odrešenik, ti nas vodiš po pravi poti in nas učiš sprejemati trenutke porazov in ponižanja. Kljub zavrnjenosti in zapuščenosti, smo si ustvarili nov dom, v katerem so mir, ljubezen in odpuščanje.

11. postaja: JEZUS PRIBIJEJO NA KRIŽ (družina Molan)

Vojaki ga pribijejo na križ, se mu posmehujejo in ga zasramujejo, žrebajo za njegova oblačila in ga izzivajo, da stori čudež.

Strašna pot je za Jezusom, polna bolečin, ponižanja, trpljenja. Sam je.

Kdaj pa kdaj se tudi jaz kot mama, žena, gospodinja počutim podobno. Na primer takrat, ko se za kakšno stvar zelo potrudim, pozabim nase in storim vse, da bi se moji najbližji počutili dobro, sprejeto, ljubljeno. Pa se zgodi, da ves moj trud ni opažen, da mi kdo celo reče, da se sploh ne trudim, da ne počnem nič koristnega. Zelo zaboli, kot bi mi roke in noge prebadali z žebli. Počutim se čisto sama na vsem svetu.

Mislim, da ni človeka, ki ne bi niti enkrat v življenju naredil vsaj eno napako. A iz napak se učimo. In tako sem se tudi jaz lansko leto marsičesa naučila.

Imam namreč sošolko, katero dosti stvari takoj prizadene in tako sem bila tudi jaz ena izmed njih. Ne spomnim se čisti točno, kaj se je zgodilo. Vem le to, da sem ji s svojimi besedami uničila tisti dan, ali pa vsaj dopoldne v šoli, saj se je do konca pouka držala kot kisl kumara in se me seveda izogibala. Počutila sem se res grozno, zato sem sklenila, da se ji na poseben način tudi opravičim. Takoj ko sem prišla domov, sem vzela čokolado Milko, ki jo ima sošolka najraje, ter nanjo najmanj desetkrat napisala OPROSTI, narisala srčke in »smejote«.

Ko sem naslednji dan to čokolado skrivaj položila na njeno mizo, mi je srce bilo kot še nikoli. Prijateljstvo mi res veliko pomeni, zato sem upala, da mi bo oprostila. Moja želja se je na lep način uresničila. Ko je namreč sošolka videla čokolado, se je nasmehnila, šla do mene in me vprašala, če sem bila to jaz. Pritrdila sem ji in nato sva se objeli. Takrat mi je res odleglo. Sedaj sva res dobri prijateljici in mislim, da se od tistega dne nisva še nič skregali.

Zdaj vem, da sem jo prizadela kot Jezusa prizadenejo naši grehi. Vendar Bog je milostljiv. Tako kot je sošolka odpustila meni, tudi Jezus odpušča nam naše grehe, toda le, če ga za to prosimo in nekaj tudi naredimo.

12. postaja: JEZUS UMRE NA KRIŽU (družina Kralj)

»Dopolnjeno je«. Jezus je nagnil glavo in izročil svojega Duha Očetu. Pristopi stotnik in mu prebode stran. Pritečeta kri in voda in vojak izpove vero: »Resnično, ta človek je bil Božji sin«.

Kako velika ljubezen in kako neizmerno usmiljenje je v tvojem prebodenem Srcu Jezus! Pomagaj nam odkriti zaklade tvoje usmiljene ljubezni, Gospod. Pomagaj nam, da se ti bomo z zaupanjem prepustili in te sprejeli v svoje življenje kot Gospoda in Odrešenika.

Odpiramo in izročamo ti svojo ranjenost, greh, obup, praznino. Izročamo ti vse stiske naših družin in te prosimo, naj nas preplavi reka tvojega usmiljenja.

Da, j Gospod, da bi v polnosti doumeli in izkusili, da si Ti naš mir, naša luč in naše upanje.

13. postaja: JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN POLOŽE MARIJI V NAROČJE (družina Mihalič)

Vse je bilo mrtvo. Tiho. Žalostno. V mnoga srca se je naselila smrtna tišina in pretresenost. Odrešenikovo mrtvo telo so sneli s križa in ga izročili materi. Marija ga močno objame in s solzami umije Jezusovo telo.

Majhen otrok, tik po porodu. Otrok med porodom ne ve, kam prihaja, kam je namenjen. Iz prijetnega zavetja v trebuščku matere se je moral osamosvojiti in zaživeti na tem svetu. Ves nebogljen, utrujen od napornega potovanja, duši ga, ne zna še samostojno dihati. Položijo ga materi na prsi, v naročje. Otrok začuti ljubezen, toplino, sprejetost. Umiri se.

Marija, tudi ti si imela izkušnjo rojstva in neizmerne veselja ob tem dogodku.

Sedaj pa so ti ponovno položili sina v naročje – negibnega, mrtvega. Tudi sama si popolnoma izčrpana, tiha, srce ti krvavi. Ves čas si spremljala sina Jezusa na križevem potu. Sedaj z grenkobo v srcu opazuješ rane bičanja in ostrih žebeljev. Dve največji osebi človeštva sta izlili ljubezen do konca za vse nas.

Nekoč ponosna mamica sedaj opazuje svojega odraščajočega najstnika, ki iz dneva v dan izgublja boj s svojo odvisnostjo v alkoholu in drogah. Nikogar noče slišati, ko mu svetujejo, naj se ustavi na tej napačni poti. Le kako je to mogoče? Mnogo je lahko vzrokov.

Doma se niso znali pogovarjati, zaupati, nikoli si niso povedali čudovitih besed »Rad te imam«. Ko je bil otrok, je večji del po šoli preživel ob televiziji, računalniških igrinah, s prijatelji na ulici se ni hotel družiti, narave ni znal občudovati.

Oče je veliko delal in večkrat ostajal dlje v službi; hotel je zagotoviti vse najboljše materialne dobrine.

Mama. Ona se je poleg službe in druženja s prijateljicami sicer trudila doma s postrežbo in pospravljanjem; vendar je nenehno hitela, nikoli se ni znala umiriti.

Njun sin ni nikoli slišal besede pohvale, ni se mogel stisniti v mamino naročje, ni bilo očeta, da bi igrala nogomet, ni bilo čutiti ljubezni.

Sedaj nemočna starša opazujeta sinovo omotično telo, ki je obležalo sredi sobe.

Marija, pomagaj najti novo luč življenja nesrečnim staršem, ki so ali bodo kdaj na kakršenkoli način izgubili svoje sinove in hčere.

14. postaja: JEZUSA POLOŽIJO V GROB (družina Cirnski)

Jezus je zaprt v temen grob, v globoko temino, za katero se zdi, da ne bo minila. Učenci, ki so Jezusa spremljali v prijetnejših dneh njegovega življenja, so obupani in ne vidijo poti naprej. So prestrašeni, negotovi in ne vedo, kako se bo njihovo življenje nadaljevalo, če se sploh bo.

Sem sodobni človek, stiske Jezusovih učencev, so mi »španska vas« in mi za današnji čas ne povedo ničesar. Moje vodilo je lagodje, življenje brez napora, vse bi moralo biti lahko in samo po sebi umevno. Zaprl sem se v svet sodobne tehnike in naprav, ki moj resnični svet spreminjajo v virtualnega. Tako mi ni potrebno živeti tukaj in sedaj. Kdaj sem nazadnje odšel na bližnji travnik povonjat rožo?

Rad se tudi zaprem v svet omame. Alkohol, cigarete, droge vseh vrst so mi na dosegu roke. Tako se mi ni potrebno ukvarjati z ljudmi okoli mene, njihove stiske se me ne dotaknejo in njihova življenja bežijo mimo mene. Kdaj sem postal tako sebičen, da živim samo še zase, za utvaro namišljene sreče?

Živim v hiši, ki sem si jo izgradil sam in imam avto, ki me dobro izolira od okolice, kadar se peljem v njem. To sta moji zlati kletki, v kateri sem se zaprl in za kateri živim. Ali bom kdaj zmoget izstopiti iz teh kletk in na prvo mesto v mojem življenju postaviti mojega moža, ženo, otroke, prijatelje?

Sem sodobni človek, zaprt v temen grob minljive materialnosti, s katerega ne zmorem odvaliti težkega kamna. Več mi pomeni to, kar imam kot to, kar sem. Zunanji blišč zelo dobro skrije mojo notranjo bedo. Iz dneva v dan igram predstavo za svoje bližnje, znance in prijatelje, življenja pa ne živim in gre mimo mene.

Jezus, hvala ti za to izkušnjo groba. Ti si zmoget vstati iz njega in mi s tem pokazal, da lahko iz svojega groba, v katerega sem se zaprl, vstanem tudi jaz.

ZAKLJUČEK

(bratje frančiškani)

Gospod, Tvoja ljubezen je tako vzvišeno lepa in sveta, da so vse besede odveč. Lahko samo pokleknejo, molimo in se Ti zahvaljujemo. Doumeli ne bomo nikoli.

S Teboj postane lepa tudi bolečina, vsi nesmisli, praznine in življenjska vprašanja dobijo v Tebi svoj odgovor, vsebino in smisel; izsušene in obupajoče duše zaživijo v Tvoji luči v miru in ljubezni.

Da, človek potrebuje ljubezen, Tvojo ljubezen! Potrebuje tudi človeško toplino in razumevanje, prijaznost in plemenito ljubezen – toda kot odsev Tvoje ljubezni. Vse ostalo je zlagana sebičnost.

Lažnih »kristusov« in lažnih »prerokov«, ki vodijo k »samoodrešitvi«, človeštvo ne potrebuje. Zelo pa potrebuje Tebe, potrebuje Tvojo sveto Cerkev, presveto Evharistijo, potrebuje Mater Marijo. Potrebujemo Tebe, o Bog, naš Odrešenik! Saj si Ti vsemogóčni Boga, ki si, ki si bil in ki prideš, Ti si edini Gospodar zgodovine in vsake človeške usode. Ne, zlo končno ne bo zmagalo! Tvoj grob je razsvetlila velikonočna zarja Tvojega vstajenja. In iz ozadja neznanih grobov brezštevilnih mučencev in nedolžnih žrtev vseh časov že sije zarja vstajenskega jutra. Ta luč je tako močna, da ji »bevskanje« pekla ne more niti blizu. Kako osrečujoča je ta resničnost!

Kristus, Ti si zares premagal pekel in smrt!

Ti si naš Gospod in Bog, Ti si Gospodar življenja in smrti, Ti si Življenje samo, Ti si večno Življenje!

Hodimo v veri in evangelijskem veselju naproti tej čudoviti Luči. "Zveličanje prihaja od našega Boga, ki sedi na prestolu in od Jagnjeta."

"Amen. Hvala in slava in modrost in zahvala in čast in oblast in moč našemu Bogu na vekov veke. Amen." (Raz 7, 10.12).

(s. klarise)

